

Scénář – Miloslava Zásmětová

Miloslava Zásmětová (rozená Pošvářová) se narodila 30. dubna 1948 v Praze. O rok později se narodila její sestra, s níž měla v dětském věku rozporuplný vztah, protože Miloslava neměla ráda, když jí sestra nosila její věci. Její rodiče byli úředníky, pracovali v ČKD. Maminka byla mzdová účetní, tatínek pracoval v provozu. Oba rodiče byli členy KSČ, ale v období normalizace stranu opustili. Teta Miloslavy Zásmětové byla politickým vězněm.

Tak sestra mojí maminky žila v Děčíně a ve třiapadesátém byla odsouzena na dvanáct let za vlastizradu. Jako děti si pamutuju, mně bylo asi pět, že jsme jezdily ji navštěvovat do Rakovníka, do Pardubic. Jako politický vězeň ta ženská měla tak zničený ruce, protože byla i v Želízovcích tenkrát a tam chodily na řepu a na brambory. To bylo... Ona o tom nechtěla mluvit.

Téměř celý život prožila v Praze. Ráda vzpomíná na útlé dětství, které trávila u babičky v Čakovících. Babička jí i její sestru vychovávala a přivedla je k víře, za což je jí Miloslava do dnešních dní vděčná.

To dětství bylo to nejhezčí. Neměla bych tak hezký dětství, kdybych žila v Praze. S babičkou jsme chodily na klásky, tenkrát to byl osmačtyřicátý, po znárodnění a my jsme měly takovej, já nevím, jak se tomu říká, takovej pytlík u pasu jako děti a sbíraly jsme klásky. Babička je potom mlátila cepem. Dodneška umím mlátit cepem. Aby měla pro slepice, pro králíky. Víím, že měli kozu. Dokonce si pamatuju jednu zabíjačku.

Po dokončení studií se stala zdravotní sestrou. V roce 1990 vyhrála konkurz na vrchní sestru kliniky plastické chirurgie v nemocnici na Vinohradech, kde působila až do penze. Ale pojdme se vrátit do doby, kdy působila na klinice pouhý rok a užívala si svou první dovolenou. Vycestovala do Jugoslávie a její pobyt se díky srpnovým událostem nečekaně prodloužil.

Šli jsme spát a ráno noviny... přesně cituju: Trumpe itenkova u Českoslovačka. Dvacátého srpna. Jednadvacátýho to bylo ráno a já jsem tím pádem měla dovolenou delší než měsíc, protože byly zavřené hranice. Jugoslávci byli plni informací, prostě to bylo takový nadšení v Jugoslávii. Prostě Rusko napadlo Čechy. No, jak ti se chovali, no, asi tak, jako my se teď chováme k Ukrajině. Tak hezky. Z Hvaru jsme jeli na Šibenik do hotelu, kterej nám vyprázdnili. Tam nás živili. My jsme měli prostě krásnou dovolenou. Kromě toho, že jsme byli neklidní a nevěděli jsme, co bude dál. Ale vždyť nám bylo dvacet let. Vůbec nám nebylo zle.

70. léta se pro Miloslavu Zásmětovou nesla v duchu lásky a vlastní rodiny. V roce 1975 se seznámila s manželem Vlastimilem, který byl právníkem. Pocházel z Horního Podluží. Narodily se jim dvě děti, a to dcera Šárka, která dnes žije v Německu a má dceru Štefanii, a syn Vlastimil, který má tři děti a žije v pražském bytě, kde původně Zásmětovi bydleli. 80. léta se nesla v duchu demonstrací.

Já vím, že manžel chodil demonstrovat. Mně se to nelíbilo. Bral s sebou kluka a ten byl malej. To se mi vůbec nelíbilo a měla jsem starost.

V penzi se přestěhovala do Horního Podluží a zůstala aktivní. Například prodávala v cukrárně v Krásné Lípě. V současnosti pracuje s mládeží ve Varnsdorfu, kde si s mladými každý pátek povídá o víře a pomáhá tak s osvětou a šířením víry.

Motto Miloslavy Zásmětové zní: Nebránit se poznávání nikoho a ničeho. Všechno vydržet a nezbláznit se.